

SENTÈNCIA 10-94 DE 15 DE JUNY DE 1994

Imprudència amb perill per a la salut pública.- Recurs de Suplicació.- Denegació injustificada d'una prova.- Error en l'apreciació de la prova.

Ponent: M.I. Sr. Josep Lluís VÀZQUEZ SOTELO

ANTECEDENTS

1. RESULTANT: que en virtut de l'acció penal exercitada per molts veïns de la "Zona Residencial d'Auvinyà" Sant Julià de Lòria, contra el Sr. Ivo F.M., es va incoar i seguir la causa penal núm. 36-F-92, en la qual es va dictar pel batlle instructor aute de processament i, més tard, a petició del Ministeri Fiscal, aute de 20 de juliol de 1992 acordant el sobreseïment i l'arxiu de la causa, per considerar que els fets no són constitutius de delictes, procedint a la remissió dels antecedents de la causa a la Jurisdicció Administrativa als efectes que procedeixi. Aquesta resolució es va fundar en els fets, a més de no constituir delictes menors d'imprudència amb perill per a la integritat de les persones, article 311 del Codi penal, al no resultar de les actuacions sumarians un "perill concret per a la vida o la integritat física de les persones", no estant acreditat tampoc que el processat hagués observat una conducta "manifestament temerària" creadora del perill, en realitat es tractava d'un problema propi de l'Administració (com són les dificultats i deficiències en el subministrament d'aigua que per altra part, s'estaven resolent mitjançant la instal·lació d'una nova xarxa per al subministrament de l'aigua al Comú de Sant Julià de Lòria). Amb aital fonamentació aquesta resolució va acordar el sobreseïment definitiu de la causa sense perjudici de les accions que correspongessin als interessats en la via administrativa.

2. RESULTANT: que contra l'esmentat aute de procediment i arxiu es van interposar els recursos autoritzats pel Codi de procediment penal d'Andorra i últimament el recurs de suplicació, formulat per la representació del Sr. Hans H.B., fonamentant-se que el Tribunal de Corts havia dictat aute de 22 de juny de 1993, pel qual es desestimava el recurs d'apel·lació interposat per dita defensa contra l'aute de sobreseïment definitiu. Aquest recurs de suplicació es va fundar en dos motius: 1) per denegació injustificada d'una prova, consistent en noves anàlisis de les aigües per determinar el perill per a la salut, 2) per error en l'apreciació de la prova. Ambdós motius autoritzats pel Decret regulador del recurs de

suplicació (art. 3. 3 i 5). Prèviament, quant a l'admissibilitat, el recurrent va argumentar la "possibilitat del recurs", al·legant que si bé el Codi de procediment penal en el seu article 226 estableix que els autes de sobreseïment dictats pel jutge de delictes menors seran resolts pel Tribunal de Corts "sense ulterior recurs," l'últim Decret de 13 de juliol de 1990 sobre recurs de suplicació (art. 2.2) permetia una interpretació segons la qual els autes de sobreseïment, i altres decisions d'aquell Tribunal que impedisin la prossecució de la causa, podrien ésser impugnats en suplicació, raó per la qual, tractant-se d'una norma de rang de llei posterior al Codi de procediment penal, s'acudia a aquest recurs.

3. RESULTANT: que la tesi de la part recurrent va ésser contrarestada en els corresponents escrits i en l'acte de la "vista" del recurs pel Ministeri Fiscal, i especialment per la part recorreguda, (l·letrat Sr. Badia i Gomis), els quals van posar de manifest els següents arguments: 1) el Codi de procediment penal no permet recurs de suplicació en aquest cas, ja que disposa que el Tribunal de Corts resoldrà l'apel·lació "sense ulterior recurs"; 2) no és lògic que un aute de sobreseïment dictat en un procediment de "delictes menors" sigui examinat per tres tribunals, la qual cosa resulta contradictòria amb el suposat que si el sobreseïment resultés acordat en la causa per "delictes majors", hi intervindrien només dos tribunals o graus jurisdiccionals, essent estrany que existeixin més garanties per l'esmentada resolució si es tracta de delictes menors que si es tractés de delictes majors; 3) si es tracta d'un delicte menor, no hauríem d'estar celebrant la vista d'aquest recurs. Tot això pel que fa a la inadmissibilitat del recurs de suplicació; 4) quant al fons els fets no són penalment rellevants, no són delictius, "perquè no hi ha constància d'un perill concret i immediat, ni una conducta en el processat "manifestament temerària". Amb aquest tràmit d'al·legacions en la vista va quedar el recurs vist per sentència, sol·licitant el recurrent la revocació de l'aute de sobreseïment i el retorn de les actuacions al batlle per admetre les proves denegades i sol·licitant, el recorregut i el Ministeri Fiscal, la confirmació de l'aute de sobreseïment dictat.

FONAMENTS DE DRET

1. CONSIDERANT: que aquest Tribunal Superior de Justícia ja ha tingut ocasió de proclamar reiteradament que el recurs de suplicació compleix en el sistema processal d'Andorra una funció equivalent a la que en altres Estats europeus correspon al recurs de cassació, el qual, pel seu caràcter extraordinari i suprem, no pot estar obert per combatre tota classe d'infraccions que s'atribueixen a les sentències o resolucions judicials i tampoc per impugnar

qualsevol sentència o resolució judicial dictada en un procediment, al contrari, de l'article 2 i 3 del Decret de 13 de juliol de 1990 (que va introduir l'esmentat recurs en la legislació processal d'Andorra) es dedueix amb tota claredat que el recurs només es pot utilitzar per impugnar resolucions concretes i determinades infraccions (les que es consideren més transcendents) de manera que ambdues enumeracions constitueixen un númerus clausus,

2. CONSIDERANT: que així com ha resolt amb anterioritat aquest Tribunal, el recurs de suplicació només està establert en les causes penals per delictes atribuïbles al Tribunal de Corts, així ho dóna a entendre el Decret regulador quan al·ludeix a les "causes" en les quals ha d'haver-se dictat resolució "que impedeixi la seva prossecució". Això equival a excloure de l'àmbit del recurs les resolucions dictades pel Tribunal de Corts com òrgan d'apel·lació (Tribunal ad quem) resolent els recursos interposats contra resolucions prèviament dictades pels òrgans jurisdiccionals inferiors. El Codi processal penal andorrà per als procediments per "delictes menors" admet "solament" el recurs d'apel·lació per davant el Tribunal de Corts (art. 182 i 186 i 226 del Codi de procediment penal) i no pot compartir la interpretació de que després d'aquest recurs d'apel·lació resolt pel Tribunal de Corts hi escaigui encara el recurs de suplicació per davant d'aquest Tribunal Superior. La pròpia lògica del sistema processal andorrà reforça aquesta conclusió, basada en els preceptes legals esmentats. Perquè si es pogués interposar suplicació contra els autès dictats pel Tribunal de Corts no en les causes que són atribuïdes a aquest sinó quan resolt recursos d'apel·lació contra resolucions dels òrgans inferiors, qualsevol resolució dictada d'aquesta manera, àdhuc en els procediments pels fets penals de menor transcendència tindria oberta la via del recurs de suplicació, de manera que, com encertadament van exposar en la vista el Ministeri Fiscal i la part recorreguda, hi hauria més graus jurisdiccionals (i per tant més garanties) en els processos per delictes menors que en les causes per delictes majors. En el cas d'autès, l'únic recurs que es podria haver intentat, després de la resolució en apel·lació, seria el recurs de súplica davant del propi Tribunal de Corts (art. 228 Codi de procediment penal) però no el de suplicació per davant d'aquest Tribunal Superior.

3. CONSIDERANT: que per tot el que s'acaba de raonar s'arriba necessàriament a la conclusió que el recurs no havia d'haver estat admès, el Tribunal de Corts no l'hauria d'haver acceptat, i havia d'haver estat refusat in limine per aquest Tribunal. El que en aquesta ocasió el recurs hagi estat rebut a tràmit no impedeix que les raons d'inadmissibilitat (que podien i havien d'haver estat observades en aquell moment anterior) siguin preses ara en consideració per desestimar el recurs.

4. CONSIDERANT: que encara que tot l'expressat és suficient per resoldre, en quant al fons també serien atendibles les raons invocades pel Ministeri Fiscal i la part recorreguda: no existeix imprudència temerària punible sense un "perill concret, objectivat, imminent," no merament potencial o remot, en el qual la qüestió més que caràcter penal ha de tenir un tractament en l'àmbit de l'Administració, i si és el cas, en els procediments administratius en la jurisdicció contenciosa administrativa, accions que, expressament, es reserven al recurrent. Raons que també condueixen a la desestimació del recurs i a la imposició de les costes processals a la part recurrent.

Vistos la normativa, la doctrina legal adduïda i la jurisprudència, els usos i costums i la constitució del Principat.

D E C I D I M

1) declarem que el recurs de suplicació era inadmissible i s'havia d'haver refusat en el moment oportú, raó per la qual ara ha d'ésser desestimat i es desestima.

2) es reserven al recurrent i a altres interessats les accions que els assisteixen perquè puguin exercitar-les en la via administrativa i per davant la jurisdicció administrativa.

3) s'imposen al recurrent les costes processals causades pel present recurs.

4. Manem que es remetin les actuacions de la causa amb certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Corts, per al compliment i execució de la resolució.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i firmem.